РЕШЕНИЕ

№

Русе, .2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административният съд - Русе - I състав, в съдебно заседание на тридесети април две хиляди двадесет и четвърта година в състав:

При секретар НАТАЛИЯ ГЕОРГИЕВА като разгледа докладваното от съдия ИВАЙЛО ЙОСИФОВ административно дело № / 2024 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145 и сл. от АПК вр. чл.118, ал.3 от КСО.

Образувано е по жалба от Р. И. Р. от гр.Русе, чрез процесуалния му представител, против решение № 1040-17-5/16.02.2024 г., издадено от директора на ТП на НОИ - Русе, с което е отхвърлена жалбата му по административен ред и е потвърдено разпореждане № 171-00-1136-3/04.12.2023 г. на ръководителя на осигуряването за безработица при ТП на НОИ - Русе. С потвърденото разпореждане, на основание чл.54ж, ал.1 от КСО във връзка с чл.11, § 3, б.“а“ и чл.65, § 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година за координация на системите за социална сигурност, е отказано отпускането на парично обезщетение за безработица по чл.54а от КСО по депозираното от жалбоподателя заявление с вх.№ 171-00-1136/02.06.2023 г. В жалбата, в хода на устните състезания и в представената писмена защита се развиват подробни съображения за незаконосъобразност на оспореното решение и потвърденото с него разпореждане поради неизясняване на основния въпрос относно пребиваването на жалбоподателя в процесния период и неправилното приложение на материалния закон въз основа на неизяснената фактическа обстановка. Моли съда да отмени оспореното решение и потвърденото с него разпореждане и да върне преписката на административния орган за ново произнасяне по подаденото от него заявление, съгласно дадените от съда задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Претендира и присъждането на направените в производството разноски, съгласно представен списък на разноските.

Ответникът по жалбата - директорът на ТП на НОИ - Русе, чрез процесуалния си представител, в депозиран писмен отговор по жалбата, в

проведеното открито съдебно заседание в хода по същество и в представени писмени бележки, изразява подробно становище за нейната неоснователност. Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли жалбата. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

По тези съображения оспореното решение и потвърденото с него разпореждане на ръководителя на осигуряването за безработица за отказ за отпускане на парично обезщетение за безработица по чл.54а от КСО се явяват издадени при неправилно приложение на материалния закон и следва да бъдат отменени като преписката, на основание чл.173, ал.2 от АПК, следва да бъде изпратена на компетентния административен орган - на ръководителя на осигуряването за безработица в ТП на НОИ - Русе, за ново разглеждане и произнасяне при съобразяване на дадените в мотивите на настоящото решение задължителни указания по тълкуването и прилагането на материалния закон.

При новото разглеждане на депозираното от жалбоподателя заявление ръководителят на осигуряването за безработица следва да съобрази, че съгласно чл.65, § 5, б.“а“ вр. § 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004, дължимото на жалбоподателя обезщетение следва да бъде определено в съответствие със законодателството на държавата-членка по пребиваване, т.е. в съответствие с българското законодателство, както ако спрямо него то се е прилагало и по време на последната му дейност през процесния период като заето лице в Германия. Така определеното обезщетение следва да бъде предоставено от институцията по пребиваване - от българския Национален осигурителен институт. При произнасянето си ръководителят на осигуряване по безработица в ТП на НОИ - Русе следва да съобрази също и изричната норма на чл.65, § 5, б.“б“ от Регламент (ЕО) № 883/2004, чиято цел е да се предотврати неоснователното кумулиране (съвпадане) на обезщетения за безработица, дължими от компетентните органи на съответните държави за един и същ период. Според цитираната разпоредба работник, без да е пограничен работник, на когото са били отпускани обезщетения за сметка на компетентната институция на държавата-членка, на чието законодателство е бил подчинен (т.е. в случая за сметка на компетентните власти в Германия) при завръщането си в държавата-членка по пребиваване (т.е. в Република България) *първо получава обезщетения в съответствие с член 64, като получаването на обезщетения в съответствие с буква а) се спира за периода, през който той получава обезщетения съгласно законодателството, на което последно е бил подчинен*. За да установи дали на жалбоподателя са изплащани или предстои да бъдат изплащани обезщетения за безработица според немското законодателство, което се явява приложимото за периода на последна осигурена заетост, ръководителят на осигуряването за безработица следва да направи съответното запитване до немските власти чрез иницииране на електронен обмен на информация. Според чл.56, § 3 от Регламент (ЕО) № 987/2009 г., *за целите на прилагането на чл.65, § 5, б.“б“ от основния регламент, институцията на държавата-членка, чието законодателство последно се е прилагало спрямо работника, информира институцията по мястото на пребиваване, по поискване от последната, дали работникът има право на обезщетения по член 64 от основния регламент.*

При този изход на делото и на основание чл.143, ал.1 от АПК в полза на жалбоподателя се дължи присъждане на направените по делото разноски. Те се изчерпват в заплатеното по банкова сметка адвокатско възнаграждение в размер на 1200 лева, за която трансакция е представено извлечение от сметката на жалбоподателя, като наредител на превода, от „Обединена българска банка“ АД съгласно договор за правна защита и съдействие от 17.01.2024 г. (л.15 и л.16 от делото), за които е представен и списък (вж. т.1 и т.2

от Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК.Налице е и възражение за прекомерност на поисканото адвокатско възнаграждение, релевирано от процесуалния представител на ответника по жалбата. Нормата на чл.78, ал.5 от ГПК, приложима на основание чл.144 от АПК, гласи, че ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата. Съгласно чл.8, ал.2, т.2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, минималният размер за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела с материя КСО е 500 лева. Както се приема обаче в решение на Съда на ЕС от 25.01.2024 г. по дело C-438/22, националният съд не е обвързан от посочените в наредбата минимални размери, тъй като забраната за присъждане на разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния трябва да се счита за ограничение на конкуренцията „с оглед на целта" по смисъла на чл.101, § 1 от ДФЕС. Независимо от това, с оглед известната фактическа и правна сложност на повдигнатия спор и съобразно посоченото по-горе, съдът счита, че справедливият размер на адвокатското възнаграждение за оказаната правна защита и съдействие следва да се определи именно в размер на 500 лева. Разноските за възнаграждението, на основание § 1, т.6 от ДР на АПК, следва да бъдат възложени в тежест на Националния осигурителен институт, който има качеството на юридическо лице съгласно чл.33, ал.2 от КСО и чл.2, ал.1 от Правилника за организацията и дейността на НОИ.

Настоящото решение е постановено по жалба срещу решение на директора на ТП на НОИ - Русе по повод разпореждане за отказ за отпускане на обезщетение за безработица, т.е. по повод акт по чл.117, ал.1, т.2, б.“б“ от КСО, поради което попада сред изключенията по чл.119 от КСО и не подлежи на касационно обжалване.

Така мотивиран, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Р. И. Р., с [ЕГН], от гр.Русе, ул.“Алея Ела“ № 6, вх.1, ет.1, ап.4, решение № 1040-17-5/16.02.2024 г., издадено от директора на ТП на НОИ – Русе и потвърденото с него разпореждане № 171-00-1136-3/04.12.2023 г. на ръководителя на осигуряването за безработица при ТП на НОИ – Русе, с което, на основание чл.54ж, ал.1 от КСО във връзка с чл.11, § 3, б.“а“ и чл.65, § 2 от Регламент (ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година за координация на системите за социална сигурност, е отказано отпускането на парично обезщетение за безработица по чл.54а от КСО по депозираното от жалбоподателя заявление с вх.№ 171-00-1136/02.06.2023 г.

ИЗПРАЩА преписката на ръководителя на осигуряването за безработица при ТП на НОИ – Русе за ново разглеждане и произнасяне по заявление с вх.№ 171-00-1136/02.06.2023 г., подадено от Р. И. Р., с [ЕГН], при спазване на

задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Националния осигурителен институт да заплати на Р. И. Р., с [ЕГН], от гр.Русе, ул.“Алея Ела“ № 6, вх.1, ет.1, ап.4, сумата от **500 лева** - разноски по делото за заплатено адвокатско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване.